

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 6. svečana 1885.

List 6.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje.)

Jezus — zgled pokorščine.

S ponižnostjo je najtesneje zvezana pokorščina, pokorščina je tako rekoč dokaz ponižnosti, njen najlepši sad. — Pokorščino pa s tem skazujemo, da vse, kar nam je Bog zapovedal in kar od nas hoče, vselej natanko in radovoljno spolnujemo. V tem pomenu tedaj lahko rečemo, da je pokorščina naš poklic in naloga našega življenja. Saj nas je Bog ravno zato ustvaril, da bi njegove zapovedi spolnovali, njegovo voljo zverševali in tako se zveličali. Človek ni sam svoj; Bog je njegov Gospod. Božja volja mu mora biti njegov kažipot skozi življenje. Človek ne smé misliti, govoriti in delati, kakor se njemu, kakor se njegovi spačeni naturi poljubi, ampak njegovo mišljenje, govorjenje, djanje in nehanje mora biti po volji Božji vsaki čas, na vsakem kraju in pri vsaki reči; z eno besedo: Človek mora Bogu pokoren biti!

Pa že naš prvi človek je svoj poklic zgrešil, je Bogu pokorščino odrekel. In kakor je s tem nesrečen zgled svojim potomcem postal, tako je tudi kal nepokorščine kot žalostno dediščino človeškemu rodu vcepil, tako da po Adamu spačeni človek zmiraj raji to stori, kar je Božji volji nasproti, da je bolj k nepokorščini kot k pokorščini nagnjen. To resnico nam apostelj s temi besedami naznanja: Dobra namreč, katero hočem, ne storim; temuč hudo, kar nočem, to delam. (Rom. 7, 19). Jest nesrečni človek! Kdo me bo rešil telesa te smerti? (To je: Kdo me bo rešil od hudega poželenja, ki je po Adamovemu grehu v človeškem mesu?) Gnada Božja po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. (Rom. 7, 24.—25.)

In zares, kar je Adam pokvaril v tem obziru s svojo nepokorščino, je obilno popravil drugi Adam, Jezus Kristus s svojo pokorščino, kakor prav lepo piše ravno ta apostelj: Kakor je namreč po nepokorščini enega človeka njih postalo veliko grešnikov; tako bo tudi po pokorščini enega veliko opravičenih. (Rom. 5, 19.) Ravno zato je Jezus človeško naturo nase vzel, da nam je gnado zaslužil, s katero je našo spačeno voljo ozdravil in k pokorščini zopet pripravno storil, in zato, da nam je v svojem življenji naj lepši zgled pokorščino zapustil. Pogledjmo ga tudi v tem.

Revni človek se je prederznil svojo voljo Božji volji nasproti postaviti; zato pa je Sin Božji po človeški naturi svojo voljo popolno podvergel volji nebeškega Očeta, ktera mu je bila vedno pred očmi!

Že v 39. psalmu je bilo prerokovano od Odrešenika, kako bo pokoren Božji volji in po pravici je smel Kristus sam od sebe reči, kakor se tam bere: v začetku bukev je pisano od mene, da naj spolnim Tvojo voljo. Moj Bog! to hočem (namreč vselej spolniti) in (ker) je Tvoja postava v sredi mojega serca, (to se pravi: Tvoja postava, Tvoja sv. volja kraljuje v mojem sercu).

Od neke Francoske kraljice, ki je bila na Angleškem doma, se pripoveduje, da je kralju, svojemu možu, ki jo je v neki reči za njen svet in odlok prašal, odgovorila, da nima nič svoje volje, da je svojo voljo na Angleškem pustila, zdaj pa da se v vsem podverže volji svojega kraljevega moža in gospoda. To se je popolnoma in zares pokazalo v življenji našega Boga in Zveličarja. On je zares svojo človeško voljo volji svojega nebeškega Očeta tako podvergel, da se je videlo, kakor da nima nič lastne volje. Jest sem, pravi, iz nebes prišel, ne da bi spolnoval svojo voljo, ampak voljo tistega, kateri me je poslal. (Jan. 6, 38). Kakor nam celo njegovo življenje priča, ni nikoli na to gledal, kaj bi bilo njegovi človeški naturi prijetno, in lahko, kaj bi mu čast in pripoznanje doneslo; nikoli na to, kaj bi bilo zanj težko in sramotno; ampak vselej in edino le na to, kako bo volji svojega nebeškega Očeta vstregel. Zato je rekel: Moja jed je, da storim voljo tega, kateri me je poslal, in da dopolnim njegovo delo. (Jan. 4, 38).

Poglejmo zdaj njegovo pokorščino v posameznih primérljelih. — Tu se nam posebno lepo kaže njegova pokorščina proti nebeškemu Očetu, ko ga najdemo v tempeljnu. Kteri otrok je tako ljubil svojo mater, kakor Jezus Marijo. On je vedel, kakšno žalost ji bo naredil s tem, da je zastal, in vender je ostal! Zakaj? Ali nista vedela, da moram v tem biti, kar je mojega (nebeškega) Očeta? Ali nisem moral ostati, ko sem vedel, da je tako voljo nebeškega Očeta, če je tudi vama bilo hudo in boleče. — In zakaj je celih 30 let tako skrit? zakaj on, v katerem so vsa bogastva modrosti, naj nižji dela opravljala, zakaj on, Sin Božji, vodo nosi, hišo pometa, materi pri kuhi pomaga, s sv. Jožefom tesari? Zakaj? Zato, da očitno ne uči, zakaj ne hodi že zdaj okrog? Zato, ker je svojemu nebeškemu Očetu pokoren; zato, ker nebeški Oče tako hoče!

In ko se očitno pokaže, je pravo njegovo dejanje sprelep dokaz pokorščine. On gre k Janezu Kerstniku in prosi od njega kerst pokore, kerst, s katerim se med grešnike vstopi, se za grešnika kaže. Zakaj to? Iz pokorščine, kakor sam pravi: Pusti, zakaj tako se nam spodobi, vso pravico spolniti. (Mat. 3, 15). To se pravi: Pusti Janez, da bom tudi jaz kerščen, ker je tako volja Božja! — Zakaj gre v puščavo? Zopet iz pokorščine, ker bil je od (sv.) Duha peljan; to se pravi, po sv. Duhu, ki ga je po volji Očetovi vodil. — In ko uči, kadar čudeže dela, le tam uči in le takrat dela čudeže, kadar je volja Očetova. On ne gre pred v Jeruzalem, dokler ne pride njegov (od Očeta postavljeni) čas. Zato pravi svojim sorodnikom, ki ga napravljajo, da bi z njimi šel v Jeruzalem na praznik šotorov: Moj čas še ni prišel, vaš čas pa je vselej pripravljen (ki ste posvetni in živite po svojih željah).

Naj bolj pa se kaže Jezusova pokorščina v njegovem terpljenju.

Molitev.

O Gospod Jezus Kristus! spoznam, da je padeo hudobnih angeljev in naših prvih starišev izvir iz nepokorščine; tudi jest vidim, da je vsih mojih grehov kriva nepokorščina. ker nisem hotel storiti tega, kar mi zapoveduješ Ti in Tvoja sv. cerkev. Zato Te zdaj prav iz serca zahvalujem, da si na zemljo prišel in si nas učil pokorščine. Ti, o moj Jezus, si bil svojemu nebeškemu Očetu vselej pokoren, pokoren celo do smerti na križu; zato se tudi jest zanaprej Božji volji več ne bom ustavljal. Vselej in povsod hočem Božje in cerkvene zapovedi spolnovati, ne samo, kadar mi bo prijetno, ampak tudi takrat, kadar mi bo zoperno in težavno. Raje hočem umreti, kakor še kdaj prostovoljno kakšno zapoved prelomiti! — Ali kaj zamorem brez Tebe? — Ti, o Jezus, mi daj svojo gnado! In sicer te prosim za dvojno gnado; da bi namreč Božjo voljo mogel vselej prav spoznati, potem pa tudi, da bi spoznano zvesto spolnoval. In tako upam, da ko tukaj za Tabo po poti pokorščine hodim, bom tudi tam s Tabo enkrat povelčan. Amen.

Sveti Jožef.

„Pojdite k Jožefu!“
(1. Mojs. 41, 56.)

„Pojdite k Jožefu!“ On je ženin preblazene Dev. Marije in Matere Božje Marije. Ko ga je Vsegamogočni izvolil ženina presvete Materi svojega edinorojenega Sina, je v vsi polnosti razlil čeznj vse milosti in sprednosti, s katerimi ga je ozaljšal in obogatil, da je bil vreden te preimenitne službe. S to prečastno zavezo z naj čistejšo vseh devic je postal sv. Jožef glava sveti družini, mož Marijin, oče Sinu Božjemu, postal je gospod, kateremu sta bila Mati in Dete pokorna.

Ker je bil ta sv. oče že od vekomaj odločen, biti ženin neomadežano spočeti Materi Božji, terdijo nekteri njegovih častivcev, da je bil že pred svojim rojstvom očiščen izvirnega greha, in zato ga je milost Božja toliko okrepečevala, da je bil vedno nebeško čist, neomadežan, da je bil prost vse poželjivosti, obvarovan vsega velicega greha, da ga sveti Duh sam v sv. pismu „pravičnega“ imenuje; ker bil je zvest hlapec in moder voditelj hiše Božje.

Ta zaveza s preblazeno Devico Marijo mu je dala pravico, da je bil deležen nezmernih duhovnih zakladov svoje prevzvišene neveste. Saj bila sta enega serca in enega duha. In to je bila tista nsprecenjena milost, ktera mu je prilačila viši stopnjo svetosti, kakor jo

doseči zamorejo drugi svetniki Božji: zato kjer njemu odločena služba je visoko presegala službe družih izvoljenih Božjih.

Kedar skerbni starši svoji hčeri volijo primerjenega ženina, bi izvoljenega gotovo z vsemi le mogočnimi dobrimi in lepimi lastnostmi obdarovali, kolikor le bi premogli. Mar li ne smemo trditi, da je vsegamogočni Bog svetega Jožefa obogatil z vso imenitnostjo, po rodu, z naj večo lepoto telesno, z nebeško bogatijo dušno, z naj višjo stopnjo vseh čednost, da ga je ozaljšal z natornimi in čeznatornimi darovi, in to vse s toliko radodarnostjo, kakoršna je veličastvu Božjemu pristojna in je bila primerna imenitni službi, za ktero ga je Bog odločil.

Ker je nebeški Oče svoji preljubljeni hčeri hotel dati pomočnika in varha, je Bog Sin svoji Materi volil ženina in je sveti Duh Mariji, svoji neomadežani nevesti, odbral moža — mar ni presveta Trojica v ta namen, ki je čisto edini v vsem stvarjenji, si izvolila naj popolnjšega zmed vseh svetnikov? Saj skušnja uči, da je prvi pogoj srečnega zakona podobnost zaročenih.

Ker je Bog v svoji neskončni modrosti od vekomaj sklenil, da je bil sv. Jožef izvoljeni mož prečisti Devici Mariji, je bil obdan z lepoto, ktera preseže celo lepoto Serafinov in Kerubinov. To prednost je zahtevalo ime, je tirjal poklic, ktere ga je imel kot mož Matere Božje, kot rednik Zveličarja našega. Zato uči sv. Francišek Salezij: Veliki sveti Jožef je v čednosti deviške čistosti — v duhovni lepoti — presegel vse svetnike, je presegel celo angelje.

S to bolj kot angeljsko čistostjo pa je bila sklenjena še druga sprednost, ktera je prvo varovala in branila. In ta druga sprednost je bilo paterjenje v prijaznosti Božji. In tako je čistost svetega Jožefa že v tem življenji tisto stanovitnost in koliko nespremljivost dosegla, ki je drugim svetnikom še le v nebesih v delež. In v tej lepoti, oziroma na deviško čistost, je tako sveti Jožef za Marijo naj dražji, naj imenitniši biser Božjega stvarjenja. Priserčna tovaršija z Jezusom in z Marijo je njegovo neomadežano čistost vedno povikševala. Jezus. čistost sama, je velikrat počival na njegovem sercu. Marija, čudež same nedolžnosti od spočetja, mu je bila ogledalo in varstvo njegovi lastni čistosti. Ni toraj čuda, da je bogastvo vseh milost v njegovem sercu se toliko namnožilo in postalo tako velik zaklad, da se ga vdeleževati zamore vsa cerkev na zemlji.

Ker je tedaj sv. Jožef tako lep, tako visoko povzdignjen svetnik, pojdimo in počastimo ga tudi mi; saj je ženin nebeške Kraljice. In ker je njen ženin, ima s svojimi prošnjami za nas pravico in moč do Marijnega Serca, in ravno zato tudi pravico in moč do presvete Serca Jezusovega. — „Pojdimo toraj k Jožefu!“

Če je pa sv. Jožef že zato vsega čedenja vreden in smemo z vsem zaupanjem na njegovo priprošnjo se zanesti; koliko bolj še ga bomo častili, koliko priserčnejše se mu bomo priporočevali, ako še pomislimo, da je „oče Jezusov“ imenovan!

Sv. Janez Damaščan pravi: Gospod je dal Jožefu ljubezen, čujočnost in oblast očetovo do Jezusa.

Znana je prigodba, ko je nekdaš macedonski kralj Filip vse velikaše svoje kraljestva povabil, so ti se zmenili, naj eden zmed njih kralja dostojno pozdravi. In ko kralj pride, se izvoljeni govornik vstopi predenj in mu dé: „Kralj Filip! tvoje čast in tvojo slavo bi rad s svojim govorom opisal. Ni mi pa mogoče omeniti vseh tvojih prednost in opisati tvojega veličastva. Koderkoli solnce hodi, so tvoje veličastva razglasile tvoje ime. Poprej bi prečtel zvezde na nebu, kakor bi naštel tvoje velike dela in bi dopovedal tvoje slavne čednosti. Zato

pred odhodom priporočil. Dokler bom živel, bom Bogu hvaležen, da sem milost dosegel na tem svetem kraju neomadežano daritev opraviti. Ko smo vsi opravili, gremo naj poprej ogledat veliko betlehemsko cerkev.

(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Mesarji in pobijavci ubogega človeštva. Vedno se ališijo strašne reči, ki se godijo po svetu. S preklicanim dinamitom zaverženi ljudje, kakoršne izgnjezuje sedanja zoperverska era, vesoljni svet v strah spravljajo. V Londonu se je une dni na en dan zgodilo troje polomastenje z dinamitom — v Tower-u in v palači angleške zbornice. V Toweru je akoro razdjan tako imenovani „beli stolp“, naj starejši del tega spominskega poslopja. Krov je kviško veržen, vsa steklenina poterta. V zborni palači sta se ob enem času in malo narazen razletela dva sodca z dinamitom. Škoda je silna. Dva stražnika sta naletela na tretji del dinamita na nekih stopnicah, ki se je razletel v njunih rokah in je oba smertno ranil. Hudodelni napadi so se zgodili ob uri, ko se nahaja naj več ljudi po tistih prostorih; vendar je previdnost božja odvernila, da ni veliko ljudi poškodovanih. To je en slučaj izmed tolikih v poslednjem času! Take dogodbe pa dajejo marsikaj premišljevat.

Na prvo je gotovo, da bo prišla šiba nad Anglijo samo, ki je bila po svojem odpadu od prave vere pribežališe malopridnežev, gneздо napačno razumljene svobode; pri tem pa je bila dežela vedna zvičajnica zoper Rim in papeža, pa trinožnica zoper uboge katoliške Irce. Zdaj jo njena lastna lažipolitika grozovito straši in smertno biča.

Drugo, kar mora umnega človeka s stermenjem napolnovati, je strašna hudobija in zagrizena terdovratnost skrivnih človekoklavcev in pa njih zaslepljenost! Zgodovina nas uči, da skoraj vsi hudodelniki in ubijavci od Kajna dalje so prišli in pridejo pravici v roke in več del prav kmalo; vendar so hudodelniki tako neumni in zaguljeni, da take strašne reči počenjajo!

Tretje je naj važnije. Vera in pamet nas uči, da bojo taki preostudni morivci in sovražniki človeštva v prihodnjem življenji pogubljeni, zaverženi, obsojeni v naj večji peklenske muke na večne čase; tedaj so ti razni trinogi, ostudni klavci ljudi, požigavci itd. tudi naj večji sovražniki sami sebe, tedaj popolnoma slepi, brezglavi in neumni. Hudodelnik nikoli ne doseže, kar želi doseči s svojim hudodelstvom, in sicer on tega ne doseže ne zase in ne za druge; in vendar se dá od hudega nagnjenja in zlobnih drugih ljudi zapeljati v tolike pregrehe in trinoštva. Ali ni to naj večji nespamet? Hudodelca vselej doseže maščevanje za storjeno hudobijo: toliko huje zanj, ako ga katerikrat doteče železna roka maščevanja še le v prihodnjem življenji!

Amerikansko. Tretji polni cerkveni zbor v Baltimoru se je pričel 9. listopada in dokončal 7. grudnia 1884. Pri slovesni procesiji je bilo, razun seminaristov in prav mnogih svetnih duhovnov in redovnikov blizo 90 teologov, 12 semeniških vodjev, 34 redovnih, prednikov, 11 prelatov, 7 infuliranih opatov, čez 60 škofov (med njimi kot gost apost. vikar iz severne Japonije), in 14 nadškofov (kot gost nadškof iz Taranta). Vsak teden so bile po 4 seje za odseke, 5 osebnih shodov za škofo, 2 shoda vseh sinodalcev, in 2 očitni seji. Kakor apostoljski poslanec je bil nadškof Gibbon iz Baltimora. Glavni del obravnáv je zadeval cerkveni red (disiplino), zlasti, da se doseže enakost v vseh okoliščinah, kar je le mogoče.

Ob koncu je Peorijaki škof Spalding o tej zadevi tako-le govoril: V cerkvenem zboru posvetovana vprašanja so neposrednje merile na družbinski, nračni, verski in izobrazni blagor ljudstva in dežele. Po vpljivu sv. Cerkve je bil v Evropi stan žene povzdignjen, bilo je za detinstvo poskerbljeno in ubogim pomagano; v tej deželi, kjer se žena spoštuje, kjer se nad detinstvom čuje in ubogim pomoč skazuje, so si prizadevali prelati sv. Cerkve odpraviti vse zadržke, ki ovirajo razširjanje resnice; sošli so se v duhu vesoljni svet obsegajoče ljubezni in dobrotelčnosti, da sestavijo postave, ki naj navdihujejo narod k večjemu spoštovanju resnice, ki jo je Jezus Kristus oznanjal. Pričeli so s tem, da so zagovarjali viši nauke, in postavili so temeljni kamen k prihodnji katoliški šoli v Ameriki. Obravnavali so o vzgoji sploh in sostavu (zistemi), ki obsega verske in državine pravice. Govorili so tudi o tvarinah, ki zadevajo družino, podporno Cerkve. Vdihniti hočejo bolj sveto čiščenje zakona, ki naj bode zedinjenje za vse življenje in se sme ločiti le samo s smertjo.

Tudi zadevo treznosti in zderčnosti so v posvet vzeli. Skušali so vplivati na katoliško časništvo in na katoliško slovstvo, da bi se možje bolj pečali za stvari, ki jim kot katoličanom in državljanom morajo mariti. Vravnali so postave za vodbo družbinstva, ki s Cerkvijo dela v edinosti, in so si prizadevali za spoznanje, kaj da je Cerkvi dobro in kaj ji škoduje.

Posvetovanja so se vodile s častjo in vsak je brez nasilstva povedal svoje misli. Katoliška Cerkve je vsak čas kazala, da njene oblasti so neporušljive, kakor je natora neporušljiva. —

Tudi ljudstvu so očetje pridigali, in sicer Nemcem trikrat na teden pri sv. Alfonsu, in v celoti dvajsetkrat v angleški besedi v stoljnici.

Velikanska je bila tudi sklepna slovesnost. Nadškof Corrigan (koadjuter kardinala nadškofa v Novem Jorku) je imel pontifikalno mašo. V seji so bile določila še enkrat prebrane, formalno sprejete in podpisane. Nato so škofo in prelati z apostoljskim delegatom za slovo si dali in sprejeli poljub miru ter so mu po nadškofu St. Lujškem Kenricku v imenu sinode izrekli zahvalo za vodbo zbora. Odpel se je „Te Deum“ in apost. delegat je s podeljenjem papeževga blagoslova seje sklenil.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče — Preserčno priproščena v molitev oseba, da bi na prošnjo N. lj. G. presvetelega Serca zapustila slabo znanje in se vernila na pot poboljšanja. — Bolna žena in bolna hči serčno priproščeni v bratovsko molitev za ljube zdravje, ako je Božja volja. — Dijak z boleznijo v glavi za zdravje. — Sestra goreče priprošča pijanca in sploh zgubljenega brata za poboljšanje, da bi saj v takem stanu ne šel pred sodbo. — Zelo zgubljen mladenec za spreobrnjenje. — Neka oseba v strašnih stiskah, da bi se ji na priprošnje N. lj. G. in sv. Antona Padv. na bolje obrnilo. — Že delj časa hudo bolna žena se vaim bratom in sestram serčno priprošča v molitev, da bi se na prošnje N. lj. G. presv. Serca ozdravila, če je Božja volja. — Žena, mati treh malih otrok, tudi zapisana v

bratovščino N. lj. G., že čez leto in dan bolna, priporoča se vsem udom te bratovščine v pobožno molitev. Kjer zdravila in zdravniki ne morejo pomagati, naj bi milostljiva N. lj. G. pri Bogu ženi toliko potrebno zdravje sprosila. — Tudi bo sama 9dnevnic, seveda doma, opravljala in če ji bo ta milost dodeljena, se bode zahvala v „Dan.“ naznanila.

Zahvala.

V hudi bolečini sem se obrnila do Marije, rabila lursko vodo, priporočevala se tudi sv. Jožefu, sv. Frančišku Asiškemu, sv. Antonu Padv. in ss. Kozmu in Damijanu, ter opravila 9dnevnic N. lj. G. presv. Serca Jezusovega. Bolna sem bila že 6 mesev in ko sem opravila 9dnevnic, začelo se mi je boljšati in v kakih dveh tednih sem bila čisto zdrava. Prosim, kdor bo bral ali ališal brati, naj mi pomaga se zahvaliti; meni manjka besed, da bi zamogla spodobno se zahvaliti.

Fr. D.

Koledar za prihodnji teden:

9. svečana. S. Polona. — 10. Spomin terpljenja N. G. J. Kristusa. S. Skolastika. — 11. Sedmeri bl. služabniki Marije Dev. — 12. S. Evlalija. — 13. S. Katarina Riči. — 14. S. Valentin. — 15. Nedelja Kvinkvagesima ali tretja predpepelnična. S. Favstin.

Listek za raznoterosti.

† G. Matija Gregorič, tergovec, je umrl 30. pros. Poštenjak je zapustil 1000 gld. za Marijaniše, ktera svota bode napravi pač prav prišla. Bog mu daj večni mir!

Mede, šege, koledarje. Marsikteri mladi, gosposki ženski ferlinci se oblačijo po vsih oblikah in šegah; samo po ženski — ne. Ali je to spoštljivo in častitljivo?!

Svete dnevnice v čast vsikdar čiste Device in Božje Porodnice Marije, kakor se molijo v katol. Cerkvi, so pri Blazniku ravno natisnjene (sostavil P. Adolf Mayr) in se bodo dobivale čez malo dni. Odmenjene so bukvice zlasti za tretjorednike, dobre pa tudi za druge. Vvod pomen knjižice pojasnuje.

Framasoni. Framasonske (freimavarske) vraže so dan danes zelo razširjene in imajo veliko moč zlasti v višjih krogih. Naj tukaj postavimo, kar je Katarina Emerih v svojih razodenjih vidila o teh nesrečnih zapeljanih ljudeh. Družbo framasonov, lažicerkev ali proticerkev, Emerih popisuje s temi-le besedami:

Ta cerkev (framavarska) je polna blata, ničnosti, vsednosti in noči. Skor nobeden ne pozna teme, v kateri dela. Vse je puhel mrak. Stene so sterme, praznosta je. Stol je oltar. Na mizi je mertvaška glava, pokrita, med lučmi. Marsikteriarat jo odkrijejo; pri svojem vpeljanju (posvečbi) rabijo gole meče, vse je hudobno skozi in skozi, občina nesvetih. Ne morem povedati, kako gerdo, zaničljivo, nično je vse njihovo počenjanje, kar mnogi izmed njih samih ne poznajo. Oni hočejo v nečem drugem biti telo, ne v Gospodu. Ko je en ud od njih se ločil, so bili name prehudó razkačeni. Ko se je veda ločila od vére, je zveza te cerkve brez Zveličarja videzna pobožnost brez vere, občestvo brezverskih videznih pobožnjakov, proticerkev, ktere središe je hudobija, zmota, laž, hinavšina, zanikarnost, zvičajnost demonova (hudobnega duha) vsaktere dóbe. Vstalo je telo, občestvo zunaj telesa Jezusovega, cerkev, brezzeveličarska, lažicerkev, ktere skrivnost je, nobene skrivnosti ne imeti, in zato je njihovo počenjanje povsod drugo, časno, končno,

napihnjeno, samovšečno in toraj pogubljivo, ki z vso videzno pobožnostjo pelje v nesrečo. Njihovo nevarno je njihova videzna nedolžnost. Počenjajo in zahtevajo povsod kaj družega, delajo na marsikterih krajih čisto pohlevno. na drugih krajih malovednim napravljajo pogubljenje; in tako se s svojim početjem vsi shajajo v enem središču, v hudem od začetka, v djanji in počenjanji zunaj Jezusa Kristusa, po katerem samem je vsako življenje posvečeno, in zunaj ktereга vsako djanje in delovanje ostane v smerti in hudiču.

„Apostolat der Presse“ pristavlja, da Ana Emerih je prav vidila; to čisto popolnoma poterja preslavna enciklika Leona XIII: „Humanum genus“ od 20. mal. travna 1884.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Anton Klemen, župnik v Šmledniku, je dobil faro Šmartino pri Kranju.; č. g. Jož. Lavtižar, admin. v Bukovšici, faro Kokro; č. g. Anton Korbič, kapl. v Sostrem, faro Rovte. V pokoj se podá č. g. Tom. Šlibar, žup. v Dupljan. Razpisane so duhovnije: Trebnje, Velesovo, Bukovšica, Šmlednik.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. kapl. Drag. Molek 1 gld. — G. Kokalj 3 gld. — Č. g. duhovni pastir Lor. Rozman 5 gld. — Neim. prijatelj 1 gld. — Č. g. župn. J. Volčič 5 gld. — Č. g. župnik Lor. Bergant 3 gld. — Č. g. župnik Ant. Ponikvar 1 gld. 38 kr. — Preč. g. župnik J. Fada 5 gld. — Č. g. župnik J. Dolžan 1 gld. 50 kr.

Za sv. Detinstvo: Po č. g. Jož. Resniku 7 gld. 30 kr. — Č. g. župnik Jan. Keršič z Jesenic 9 gld. — Č. g. Jožef Regen z Vojskega 4 gld. 24 kr. — Neimenovana 1 gld. — Preč. g. župnik J. Rozman 10 gld. — Č. g. Mihael Arko, katehet v Loki, 15 gld. — Č. g. Sim. Zupan, nunski katehet v Lekih, 55 gld. — Č. g. župnik J. Volčič 6 gld. 30 kr. — Č. g. Drag. Molek iz Šmartina pri Litiji 3 gld.

Za sv. Očeta: Preč. g. župnik J. Fada 5 gld.

Za kapelo v Marijanišču: Skupšina tretjorednikov v Selcih 21 gld. 45 kr. po čast. g. župniku. — Milgsp. prošt Peter Urh 5 gld. — Neki dobitnik po č. g. J. K. 5 gld. — Č. g. župnik J. Volčič 5 gld. — L. Šabec 1 gld. — Ana Dolenec 5 gld. — G. Drag. Lahajner 5 gld. — Preč. g. Anton Zupančič 20 gld. — Č. g. Ant. Kukelj 2 gld. — Č. g. Janez Rozman 3 gld. — Trebeljan zopet 1 gld. 20 kr. — Neimenovana 20 kr. — Dobrotnik po g. župniku Königu v Vinicah 5 gld. — Farani v Dolu po č. g. župniku J. Jarcu 16 gld 57 kr.

Za afrikanski misijon: Franciška Lovšin 1 gld. — Č. g. Jož. Resnik 1 gld.

Za najpotrebniše misijone: Č. g. Jož. Resnik 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Preč. g. župnik J. Fada 5 gld.

Za bratovščino N. lj. G. presv. Serca: Iz Knežaka 70 kr.

Za bratovščino sv. R. Telesa: Iz Knežaka po č. g. župniku 7 gld. 30 kr.

Za misijon v veliki potrebi: (v Carigradu — blezo?) 2 gld.)

(Drugi dar. prih.)